

Luca Di Fulvio

A LÁNY, AKI
MEGÉRINTETTE
AZ EGET

Mont Blanc
válogatás

Hogyan válik a jövő nélküli fiatal lányból befolyásos ruhatervező? Milyen utat kell bejárnia egy csavargónak, hogy a szabadság védelmezője lehessen? És miképpen lesz egy zsidó tolvajból híres orvos? A válaszokat az 1500-as évek elejének Olaszországában kell keresnünk.

A történet Róma mocskos sikátoraiban, bűzös csatornáiban kezdődik. Amikor Mercurio, az árva, tolvaj fiú, a kis Zolfo, a szép Benedetta és a félkegyelmű óriás, Ercole kifosztják a zsidó Shimon Baruchot, nem sejtik, hogy az életük fordulóponthoz érkezett. Ugyanis miután a zsidó férfi a nyomukra bukkan, megöli Ercolét, miközben Mercurio a kése hegyével az ő torkát találja el. Mercurio úgy hiszi, megölte a kereskedőt, ezért úgy dönt, hogy Zolfóval és Benedettával Velencébe menekül. Az odavezető úton a három gyerek sorsa keresztezi két zsidó, Isacco és lánya, Giuditta sorsát, akik egy jobb élet reményében indultak új otthont keresni. A két fiatal egymásba szeret, de hogy álmaik beteljesüljenek, meg kell küzdeniük ezernyi nehézséggel.

A regény több fiatal sorsát fűzi össze. Ahogy lassacskán megtapasztalják a számukra még ismeretlen érzéseket, úgy válnak gyerekekből felnőtté. A szerelem, a gyermeki szeretet, a féltékenység, a bosszúvágy, a kilátástalanság hol kinyitja, hol bezárja szíveiket. Egy lenyűgöző világban feszül egymásnak a nyomor és a fényűzés, a gyűlölet és a megbocsátás, a ridegség és a szenvedély. Egyetlen érzés mutat utat ebben a kiszámíthatatlan közegben: a szerelem. Olyan egyetemes érzés ez, amely összeköti a lelkeket, amely képes jobbá tenni az embereket, és amely a világot mozgatja.

„Az élet egy ösztönző zűrzavar, amelyben az ember próbálja megtalálni a geometriáját. A regény a maga tagoltságával megpróbál rendet teremteni az adott életek összességében. A sors ugyanezt a folyamatot játssza el, mert mindig adódnak olyan véletlenek, amelyek választút elé állítanak bennünket, nekünk pedig a választásunkkal döntenünk kell, rendet kell teremtenünk.”

(Luca Di Fulvio)

Luca Di Fulvio 1957-ben született Rómában, ahol jelenleg is él és dolgozik. Mielőtt az írásnak szentelte életét, elvégezte a Színművészeti Főiskolát. A könyveit eddig 16 országban fordították le, Franciaországtól Németországon át Angliáig, Kanadától az Egyesült Államokig.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.lucadifulvio.it

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy tökéletes regény a szerelemről és a halálról, a cselekvésről és a kalandról, a félelemről és a bátorságról, a gyűlöletről és a megbocsátásról.” **Letteratura & Cinema**

„Nagyon szép történet, mely nem csupán történelmi regény, amelyben maradéktalanul sikerül a képzeletbeli szereplőket a pontos és részletes történelmi kontextusba beilleszteni, hanem egy egyszerű, letisztult szöveg, mely képes magával ragadni az olvasót a tizenhatodik századi Velencébe, Európa legtitokzatosabb lagúnájába, az utcák, a sikátorok és a csatornák labirintusába.” **Lovely Books**

„Kiválóan megírt könyv, mely néhány ponton felidézi Dumas egyik remekművét, a Monte Cristo grófját és William Shakespeare híres színpadi művét, A velencei kalmárt. Ugyanakkor fejlődésregény is, tekintve a főszereplők fiatal korát, akiknek akadályokkal, veszélyekkel, győzelmekkel és bukásokkal teletűzdelt utat kell bejárniuk, amely az átalakulásukhoz, és egyben a felnőtté váláshoz vezet.” **Amazon**

„A könyv nagy terjedelme ellenére olvastatja magát, és képes az első pillanattól kezdve meghódítani az olvasót. Meleg szívvel ajánlom mindenkinek, a történelem megszállottjainak, a románcok szerelmeseinek és mindazoknak, akik élvezetes, gazdag és felemelő olvasmányt keresnek.” **Goodreads**

„Gördülékeny stílus, amely más korba repíti az olvasót, és egy kicsit romantikusabb életszemléletet kínál. Vegyük kezünkbe a könyvet, és hagyjuk, hogy az olvasott szavak által visszaadott érzések elringassanak bennünket.” **TusciaMedia**

Luca Di Fulvio
A LANY, AKI
MEGERINTETTE
AZ EGET

— részlet —

Isacco a nap felét az első kocsin töltötte, aztán átköltözött a másodikra. A sebesültek fölé hajolva töltött órák egyformán és rettenetesen teltek, csupán a vidék távoli harangjai törték meg őket, amint panaszos kongásukkal keresztény imákra szólítottak. Már bealkonyodott, és Isacco egyetlen pillanatra sem hagyta abba a hús vágását, a csontok fűrészelését, az amputációk és vérzések kiégetését, a törések helyrerakását, a szakadások összevarrását, a dárdák hegyének kihúzását, a sebek kenetetését. De végül a második kocsival is készen lett.

Amikor a dülöngélő falépcsőn lejött, Donnola pedig utána a sebész eszközöket tartalmazó táskával, Isacco a hideg, nedves és csípős szabad levegőre érve megmasszírozta a hátát, kinyújtózott, és a ködfátyoltól sápadt nap felé fordult. A ruháit vér áztatta.

Donnola hozott két csésze meleg levest, két kolbászt és két szelet kemény kenyeret. Isacco elvette a levest meg a kenyeret.

– Á, a vallása tiltja a sertéshús evését – mondta Donnola. – Nem tudja, mit veszít – fűzte hozzá, és beleharapott az első kolbászba.

Isacco szórakozottan bólintott, hozzá volt szokva az efféle megjegyzésekhez, és a levesbe mártotta a kenyerét, hogy megpuhuljon. A hidegben ácsorogva némán ettek. Aztán Isacco mély levegőt vett, erőltetve, kétszer, háromszor. – Soha nem figyelünk rá oda. De a levegőnek jó illata van – mondta. Újra teleszívta a tüdejét, mintha segítségért fohászkodna ehhez a tiszta levegőhöz, mielőtt újra elmerülne a kocsik bűzében. – Szükségem támadt – tette hozzá, és a segédjére nézett.

Donnola kifejeztelenül viszonzta a pillantását. Aztán amikor látta, hogy a doktor tovább méricskéli, így szólt: – Menjen csak!

– Nincs latrina? – kérdezte ekkor Isacco, aki sarokba szorítva érezte magát.

Donnola széttárta a karját. – Az egész világ egy nagy latrina – nevetett. És mert Isacco nem mozdult, csak bizonytalan tekintettel fürkészte őt, hozzátette: – Ilyen félénk, doktor úr?

Isacco megrázta magát, és körülnézett. Kinézett magának egy bokrot, amely elég távol állt a tábortól, és elindult.

Donnola nevetett a tartózkodásán. – A legjobb is kakálnak, doktor úr. Semmi szégyellni való nincs rajta – kiáltotta utána.

Isacco nem fordult meg, hogy válaszoljon neki. Amikor bokorhoz ért, megvizsgálta, ellenőrizte, hogy nincs-e ott senki, és hogy a táborból nem láthatják-e. Amikor biztos volt benne, hogy jól elrejtőzött, kigombolta a zöld köntösét, letolta a nadrágját meg a gyapjú gatyáját, majd leguggolt. Az arcán az erőlködés mellett fájdalom kifejezése jelent meg. Isacco összeszorította a fogát. Lehunyta a szemét, és még jobban erőlködött. Halkan felnyögött, aztán megkönnyebbülten felsóhajtott. Akkor, fel sem állva, maga alá dugta a kezét, és kutatni kezdett a földön. Megragadott egy kicsi csomagot, és megtisztogatta a fűben. Kioldotta a zsineget, amely összezárta. Birkabél volt, a belsejében pedig öt drágakő rejtőzött, amelyek szikráztak a lemenő nap fényében, amikor Isacco a tenyerébe borította őket. Két nagy smaragd, két nagy rubin, és egy gyémánt, ugyan kisebb, mint a másik négy drágakő, de épp olyan értékes.

Ebben a pillanatban susogást hallott az erdőből, nem messze a bokortól. Összerezent, markába szorította a köveket. A tekintete rémült volt. – Ki van ott? – kérdezte. Hegyezte a fülét, de nem hallott mást. Csak egy állat – gondolta Isacco –, és megnyugodott. Befejezte a dolgát, érdes, nagy levelekkel megtörülte magát, a drágaköveket visszatette a bélbe, erősen megszorította a zsinórját, és végül, némi erőlködés árán visszadugta az értékes csomagot oda, ahol senki nem fogja megtalálni.

– Jobban érzi magát? – kérdezte Donnola, amikor látta visszajönni.

Isacco nem felelt, felszállt a harmadik kocsira, az eszközökre köpött, kijelentette, hogy a láz, amely az előző sebeszt megölte, elűzetett, aztán a sebesülteknek szentelte magát.

Késő éjszaka Lanzafame kapitány felszállt a kocsira. Egy lámpással megvilágította Isacco fáradtságától feldúlt arcát. – Menj, fekdüj le! – parancsolt rá. – Azt nem védhetem ki, hogy a háború megölje az embereimet, de hogy egy félig alvó felcser tegye ezt, azt igen.

Isacco, mintegy álmában befejezte az egyik katona bekötözését.

Lanzafame kapitány a szabadban várta. A társzekérre mutatott. – A lányod ott van. Van takaró és egy szén melegítő – mondta.

Isacco úgy ment, mint egy kísértet.

Amikor a kocsihoz értek, Lanzafame kapitány hozzátette: – Az embereim azt mondják, mészáros vagy.

Isacco a földre szegezte a tekintetét.

Őt lábat vágott le térdből, egyet csípőből – és a katona elvázott –, két kart könyökből és egy kezét. Levágott vagy egy tucat ujjat. Mindhárom tekercs cérnát elhasználta, hogy a sebeket összevarrja, aztán, amikor elfogyott, hogy valamit a görbe túbe fűzhessen, Donnolával lefejtetett egy inget. A végeredmény három halott volt. Ketten pedig kritikus állapotban voltak.

– Azt mondják, mészáros vagy – ismételte Lanzafame kapitány az éjszaka sötétjébe meredve. – De néhány nap múlva, amikor újra átölelik a családjukat, rájönnek, hogy megmentetted a bőrüket – tette hozzá elégedett grimaszt vágva. – Menj aludni! Kérdemelled.

Isacco hálásan nézett a kapitányra. Nem szólt semmit. Csak bólintott. Aztán súlyos léptekkel felment a társzekérre vezető három lépcsőfokon. Kinyitotta az ajtót. Egy kis olajlámpás megvilágította Giudittát. Megugorva ébredt fel. Amikor meglátta, felkiáltott, felugrott, és két láda közé bújt.

– Én vagyok az, az apád – mondta Isacco.

– Katonának néztelek – felelte Giuditta, aki az első ijedtség után csodálatot érzett a tetőtől talpig véres ember iránt, mintha igazi hős lett volna. – Tettem félre neked húst, bár nem tiszta – mondta. – Feküdj le, fáradt lehetsz.

Isacco lefeküdt, majd hógynem lerogyott a szalmazsákra, és a takaró meg a melegítő langymelege élvezettel töltötte el. Giuditta odaadta neki a száraz marhahús szeletet. Isacco a szájához emelte a húst, próbálta elrágni, de abban a pillanatban elaludt. Giuditta kivette a szájából a falatot, és átölelte.

Hajnaltól Isacco felébredt. – Mennem kell – mondta a lányának. Felkelt, és kinézett a kocsiból.

Donnola már a lépcsőn ült, egy lópokrócba burkolózott, feje az orvosi táskán pihent. Talpra szökkent, megfogott két csésze bort, két darab kenyeret, egy sertéskolbászt meg egy szelet marhahúst, és megreggeliztek.

Aztán felszálltak a harmadik kocsira, hogy a félbehagyott munkát befejezzék. Az eltelt néhány óra alatt az egyik sebesült elvérzett és meghalt.

– Megmenthettem volna – dünnyögte Isacco.

Donnola letakarta a halott arcát, és utasított két katonát, hogy a holttestet vigyék az elhunytak kocsijára. – A velenceieket visszaadjuk a családjuknak, hogy keresztény temetésben lehessen részük – magyarázta.

– Ámen – mondta halkán egy katona valamelyik sarokban.

Ebben a kocsiban kevésbé súlyos sebesültek voltak. Isacco csak azon a katonán használta a fűrészt, aki azt mondta: „Ámen”. És életben maradt.

Már egy kis ideje elkongatták a kilenc órát, amikor Isacco és Donnola befejezték a harmadik kocsit. Fáradtan, a vér meg a sebesültek ürülékének a szagától megcsömörlötten kiléptek a szabadba. Minden félhomályba borult. A nap már lenyugodni készült, de nem volt képes áthatolni a felhők sűrű takaróján, és undok köd szállt fel. Az egész tábor kísértetiesen nézett ki. A kocsik és az emberi alakok fátyolba burkolóztak. A férfiak már nem énekeltek.

És ebben a sűrű csendben hirtelen egy nyögés visszhangzott. Aztán rögtön utána egy kiáltás: – Á, megvagy, ronda tolvaj!

Isacco és Donnola egy lépést tettek a hang irányába.

– Ez a szakács – mondta Donnola.

– Engedj el! Engedj el! – kiáltotta egy kisfiú. A hangja inkább dühös volt, semmint ijedt.

Néhány lépésre a társzekértől meg a nagy, öblös hordótól, amelyben a sózott marhahúst tartották, és amelyet kint hagytak a szabadban, közel a tűzhöz, Isacco és Donnola megpillantott egy nagydarab férfit, aki egy csontsovány, alacsony, hosszú, mocskos hajú, sárgás arcbőrű kisfiút tartott a tarkójánál fogva.

– Légy jó fiú! – parancsolt rá a szakács a kisfiúra. De az úgy kapálózott, akár egy megszállott, próbált kiszabadulni, és a sípcsontjába rúgott. Akkor a szakács a szabad kezével hatalmas pofont kevert le neki. A sűrű levegőben hallatszott, ahogy a fiú felnyög.

– Mi történik? – kérdezte Lanzafame kapitány, akit idecsalogatott a lárma.

Giuditta kinézett a társzekérből. Kicsit arrébb meglátta az apját, és rámosolygott. Nem jött le a lépcsőn. A kapitány ráparancsolt, hogy maradjon a kocsin, és hogy ne mászkáljon a táborban. Egy szép lány, aki a katonák között forgolódik, magának keresi a bajt.

– Mintha már láttam volna, kapitány – magyarázta a szakács. – És most meggyőződtem róla. Van egy kezdő tolvajunk.

Lanzafame kapitány a kislányra nézett. Az orrából csöpögött a vér. – Engedd el! – utasította a szakácsot.

A férfi kísértést érzett, hogy tiltakozzon, de engedelmeskedett. Elengedte a fiút. Az abban a pillanatban megugrott, hogy elmeneküljön. Ám Lanzafame kapitány pontosan erre a mozdulatra számított, ezért kivételes gyorsasággal lehajolt, és mintha kardot forgatna, kinyújtotta a karját, és megütötte a fiú lábát, amelyet éppen felemelt, hogy elszaladjon. Ez elég volt, hogy az egyensúlyát elveszítse. A kislány megperdült maga körül, és a földre esett. A kapitány ott termett fölötte, megfogta a mellkasánál fogva, és erőlködés nélkül felemelte. Újra letette, mintha a földre ültetné.

– Ne mozdulj! – parancsolt rá. A hangja szilárd és tekintélyt parancsoló volt.

A kislány mozdulatlanul állt.

– Hogy hívnak? – kérdezte tőle a kapitány.

A kislány összeszorította a száját, és szétnézett.

– Hogy hívnak? – ismételte meg a kérdést a kapitány, immár támadóbb hangnemben.

– Zolfónak hívják – felelte egy hang a háta mögül.

A semmiből egy fiatal pap bukkant elő hosszú, fekete, vörös gombos reverendában, amelynek a mellére egy vérvörös, töviskoronával körülvárt szívet hímeztek. A fején fekete és fényes kalapot viselt, amelyet levett, amikor közelebb ért. Mögötte egy lány lépdelt, elég fiatal és ragyogó volt a zöld ruhájában. A kapitány megjegyezte magában, milyen alabástromfehér a bőre, és rézvörös a haja.

– Ki vagy? – kérdezte Lanzafame kapitány, amikor észrevette, hogy a pap is milyen fiatal.

– Mercurio da San Michele a nevem – mondta a fiatalember az engedelmesség minden jele nélkül, amikor a kapitány elé ért. Aztán Zolfóra mutatott. – Bocsásson meg neki, nem állt ellen az

éhség mardosásának. Egész nap gyalogoltunk, de ebben a köd-
ben egyetlen fogadót sem találtunk. A lovainkat meg a kocsinkat
útonállók rabolták el, egy csoda folytán menekültünk meg, és...

– Pap vagy?

– Nem, novizium saecularis vagyok, Krisztus Urunknak ígér-
tek – felelte Mercurio mosolyogva. – És Őméltósága, Tommaso
Barca di Albissola, Carpi püspökének a titkára vagyok, aki Ve-
lencében vár bennünket, hogy ezzel a két szegény testvérrel ta-
lálkozzon, a Szent Mihály Arkangyal Árvaház árváinak kegyes
munkálkodása...

– Semmiféle ilyen nevű püspököt nem ismerek Velencében –
mondta gyanakodva a kapitány.

– Mert Carpiban van a székhelye – felelte készségesen Mercurio.
– De Őméltósága jelen pillanatban Velencében van látogatóban,
és itt kell hozzá csatlakoznunk.

A kapitány némán méricskélte.

– Van pénzünk, hogy kifizessük a húst, amit ez a kisfiú ellopott
maguktól – tette hozzá Mercurio.

Lanzafame kapitány mintha meg sem hallotta volna. – És a
püspököd miért viseli annyira a szívén, hogy ezzel a két árvával
találkozzon? – kérdezte.

– Nos... ez egy... egyházi ügy – felelte Mercurio. – És magánügy.

Lanzafame kapitány tovább méricskélte.

– Azt mondja, hogy ezek ketten a püspök fattyai – nevetett a
szakács, és a többi katona is vele nevetett.

A kapitány tekintete villámokat szórt. – Melyikőtök tudja teljes
bizonyossággal, ki az apja? – kérdezte. – Mégsem neveztelek ben-
neteket soha fattyúnak.

A katonák a földre sütötték a szemüket.

Lanzafame kapitány kék szeme egy pillanatra az alabástrom-
bőrű lányt kereste.

Benedetta nem mosolygott rá. De a tekintetében tisztelet tü-
kröződött.

A kapitány ismét Mercurio felé fordult. Már nyugodtabbnak
látszott. – Bölcsebb lett volna ételt kérni tőlünk. Legfeljebb a visz-
szautasítást kockáztattátok volna, nem pedig a halált. Kémnek
vagy ellenségnek is nézhettünk volna benneteket, nem értitek?

– Nem tudtuk, hogy a világnak ezen a részén istenfélő embe-
rek laknak-e vagy barbárok – mondta Mercurio.

– Barbárok? – Lanzafame kapitány felnevetett. – Kicsit zavaros a fejed, fiú! – Aztán a szakács felé fordult. – Adjatok nekik enni! – Már éppen elindult volna, de megállt, visszafordult, a kezét Mercurio vállára tette, és félrevonta. – Te most akkor pap vagy, vagy sem?

– Még nem, uram.

– Akárhogy is áll a dolog, az embereim erőt merítenének belőle, ha valaki megáldaná őket – magyarázta Lanzafame kapitány. – Élet és halál között lebegnek, rémeket látnak. Félnak, a nyakukon érzik a démon leheletét. Áldd meg őket, és oldozd fel őket a bűneik alól! Néhány imádságot csak tudsz, nem?

– Igen, uram.

– És hagyd ezt az urazást, a Velencei Köztársaság kapitánya vagyok.

– Igen, kapitány.

Lanzafame mosolygott. Tetszett neki ez a fiatal pap. Arra gondolt, kár, hogy egy ilyen fiú papnak készül. De nem az ő dolga. – Donnola! – kiáltotta. És amikor megjelent, utasította: – Vidd magaddal ezt a papot!

– Jöjjön, atyám... – hívta Donnola. De olyan fiatal volt. – Vagyis, fiam...

– Szólítsd tisztelendőnek, Donnola – mondta a kapitány. – Vagy hamarosan Szentléleknek fogod szólítani.

A katonák nevettek. Aztán Donnola és Mercurio felszálltak a kocsira, ahol Isacco már serényen dolgozott.

Mercurio letérdelt a férfi mellé, akit a doktor éppen gyógyított, és imádkozni kezdett. – Könyörgünk neked, ó, Mihály arkangyal, hogy az arkangyalok kórusával és az angyalok kilenc kórusával együtt viseld gondját ennek az embernek ebben az életben, hogy aztán a védelmed alatt állva, a Sátánt legyőzve eljusson a mennyországba, és veled együtt élvezze az isteni jószágot.

– Amen – suttogta a sebsült, és az arca kisimult. – Köszönöm, tisztelendő!

Aztán Isacco felkelt, és egy másik katonához lépett, aki nem volt magánál. Mercurio mellé térdelt.

– Ügyes vagy, fiú! – suttogta Isacco Mercuriónak. – De nekem jó szemem van, és tudom, hogy nem az vagy, akinek mondd magad.

Mercurio kérdően nézett rá, de alig láthatón megmerevedett.

– Szélhámos vagy – mondta halkán Isacco.

Mercurio nem felelt. Tovább nézte az orvost.

– De nem szólok egy szót sem – folytatta halkan Isacco. – Ezeknek a szerencsétleneknek szükségük van egy papra.

– Köszönöm! – mondta Mercurio. Az arca alig érzékelhető mosolyra nyílt. – Éppen az erdőben jártam, amikor félrevonult, hogy a szükségleteit elvégezze – folytatta.

Most Isaccón volt a sor, hogy némán nézzen rá.

– És én sem szólok egy szót sem. – Mercurio mosolya szélesebbre húzódott. – Ezeknek a szerencsétleneknek szükségük van egy orvosra.

Isacco végigmérte, a fiatal szélhámost tanulmányozta. Nem fenyegetés volt ez. Csak azt akarta tudatni, mégpedig hatékonyan, hogy nem bolond ő. Isacco nevetésben tört ki.

És Mercurio vele együtt nevetett.

– Mi ilyen vicces? – kérdezte Donnola.

Isacco és Mercurio nem felelt neki. Egymás szemébe néztek, és örömmel egymásra ismertek.

– Gyerünk, végezzük a munkánkat! – mondta aztán Isacco.

– Igen – ismételte Mercurio. – Végezzük a munkánkat!

Benedettát és Zolfót a társzekérre vitték.

– Ne mászkáljatok a táborban! – mondta Lanzafame kapitány, de csak Benedettára nézett.

Benedetta bólintott. A kapitány elment, a két gyerek pedig felment a lépcsőn.

A kocsi nagy volt, a falai és a teteje is fából épült. A nappali fény félénken szűrődött be a kocsi két oldalán nyíló ablakokon. Egy kis mozgó háznak nézett ki. Egymásra halmozva mindenütt sötét, kisméretű hordók és rekeszek heverték. Középen óriási, vaskos terrakottakorsó állt, durva kötélketrec tartotta egyenesen, amelyet négy, a padlóhoz és a mennyezethez erősített cölöphöz rögzítettek. Háborúban a bort jobban védték, mint az ételt.

Benedetta és Zolfo körülnéztek, és két sor rekesz között észrevették Giudittát. A lány viszonzta a tekintetüket, és bizonytalanul mosolygott. Aztán egy lépést tett feléjük, és fogott egy behorpadt, vékony fémtányért. A két újonnan érkezett elé tette.

– Sózott marhahús és fekete kenyér – mondta. – Egyetek! – Aztán, mint egy ügyes háziasszony, a két rögtönzött szalmazsákra mutatott a földön. – Van melegítőnk is. Üljetek le!

Benedetta mosolygott. – Ki vagy?

– A doktor lánya.

– Éhes vagyok. – Zolfo a tányérra vetette magát, és a melegítő mellé ült. Beleharapott a sós húsba. – Semmi kolbász? – kérdezte tele szájjal, és a szemét Giudittára emelte.

Giuditta összehúzta a vállát.

– Nincs kolbászuk? – erősködött Zolfo.

– Nem tudom – felelte Giuditta, és ismét összehúzta a vállát.

– Mi az, zsidó vagy? – nevetett Zolfo, és az egész fejét a tányérba mártotta. De aztán megállt, ismét Giudittára nézett, aki komoly maradt, sötét szeme pedig a szokásosnál tágabbra nyílt. Zolfo tekintete gyorsan végigsiklott a kocsin, miközben abbahagyta a rágást. Amikor meglátta a két útizsákot, letette a tányért, kinyúlt Isaccóé felé, és kihúzott belőle egy sárga sapkát. Kezében a sapkával felállt. Kiköpte, amit éppen rágott. – Zsidó vagy! – mondta támadón Giuditta felé közeledve, a sapkát lobogtatva. – Zsidó vagy! – ismételte, majdhogynem kiabálva, és hozzávágta a sárga sapkát.

Giuditta rémülten hátrált.

– Zolfo, mi ütött beléd? – kérdezte Benedetta meglepetten.

– Szar alakok vagytok! – mondta Zolfo Giudittának. – Undorító zsidók!

– Zolfo, nyugodj meg! – Benedetta a fiú és Giuditta közé állt. A fiú szemébe nézett. Megszállott volt, tele gyűlölettel. – Zolfo, mi van veled?

– Megölték Ercolét, az van! – ordította Zolfo, és ellökte, majd megpróbált közelebb lépni Giudittához.

Benedetta újra közéjük állt. – Ő semmit nem tett – mondta, és felemelte a hangját, hátha sikerül a fiút gondolkodásra bírnia.

– Mind gyilkosok! Undorító zsidók! – ordította Zolfo.

A kocsi ajtaja hirtelen kinyílt.

– Mi történik? – kérdezte Lanzafame kapitány.

Zolfo hirtelen megfordult. – Zsidó!

– Nyugodj meg, kisleány! – mondta a kapitány, és meglökte. – Nyugodj meg!

Zolfo végigmérte, de nem látta igazán. – Zsidó! – mondta újra. – Én nem maradok olyan kocsin, ahol undorító zsidók vannak!

Lanzafame kapitány Benedettára pillantott. Megragadta Zolfót, és erővel kirángatta a kocsiból. Eltaszította. – Akkor a szabadban alszol! – mondta neki parancsoló hangon. – Nem akarok bajt. És amikor elindulunk, gyalog jössz!

Ebben a pillanatban Mercurio és Isacco kinéztek a kocsijukból. Mercurio a kapitányhoz rohant. – Mi történik? – kérdezte, aztán Benedetta felé fordult, aki a társzekér lépcsőjén állt, a tekintete megfejtethetetlen volt.

Isacco követte.

Zolfo az ujjával Isacco felé bökött. – Ez zsidó, Mercurio! – És miután dühösen a földre köpött, remegő hangon hozzátette: – Megölték Ercolét! – Végül fékezhetetlen sírásban tört ki, amely úgy megrázta, akár egy vihar.

Benedetta hozzászaladt, és átölelte, szorosán a mellkasához szorította. Mercurio nem tudta, mit tegyen. Először Isaccóra, majd Giudittára, végül Lanzafame kapitányra nézett. Széttárta a karját. – A barátja volt... – mondta halkán, bár tudta, hogy ez a mondat ezeknek az embereknek semmit nem jelent. Amióta a tömegsírokat elhagyták, Zolfo egyszer sem sírt. Felszállt Scavamorto kocsi-jára, és az éjszaka hidege az arcára fagyasztotta a könnyeket. És talán a szívére is. Azóta egyetlen könnycseppet, egyetlen szót sem ejtett Ercoléről. – Elmúlik – mondta a kapitánynak, aki csendben, lenyűgöző testalkatával szálegyenesen várt.

Lanzafame megrázta a fejét. Egyik ujjával Zolfo felé bökött. – Nem akarok cirkuszt, fiú. Megértettél? Különben seggbe rúglak, úgy kergetlek el innen – és elment.

Benedetta félrehúzta Zolfót. A fiúnak nem sikerült feltartóztatnia a könnyeit. Mercurio egy lépést tett feléjük, de Benedetta egy kézmozdulattal megállította.

Akkor Mercurio Isacco felé fordult. – Sajnálom! – mondta. Giudittára nézett. Büszke tekintete volt, fekete szemöldöke enyhén ívelt, akár egy kihívás.

Isacco felment a lépcsőn, és megölelte.

Bár fázott és fáradt volt, Mercurio elindult, és egyedül bolyongott a mezőn. Végül fogott egy kolbászt meg egy szelet fekete kenyeret, leült egy üres hordóra, amit a mezőre hajítottak, az úton túlra. Lépteket hallott maga mögött, de nem fordult meg.

– Iszol, fél-pap? – kérdezte tőle Lanzafame kapitány. A kezében két fémkupát tartott tele borral.

– Igen – felelte Mercurio, és elfogadta a kupát.

– Minden pap iszik – nevetett a kapitány, és maga elé meredt, az erdőbe, amely egyre inkább egy kusza, fekete foltra kezdett hasonlítani.

– Igen, persze...

– Krisztus vére – nevetett újra a kapitány, és egy húzásra megitta a kupa tartalmának több mint a felét. Aztán csettintett a nyelvével. – Ne sértődj meg, fél-pap. Katona vagyok, mesterségemből adódóan mindenben nevetnem kell. Nincs semmi bajom sem veled, sem az egyházzal.

Mercurio mosolygott és ivott.

– Képes vagy féken tartani a fiút?

Mercurio bólintott, bár nem volt róla teljesen meggyőződve.

– Holnap sátrat bontunk, holnapután Velencébe érünk – mondta a kapitány. – És minden tiszteletem a szüzességi fogadalmadért, fél-pap, de nekem semmi másra nincs szükségem, csak egy ágyra meg egy nőre, hogy rendbe hozzam magam. – Nevetett. Mielőtt elment volna, így szólt. – A doktor befejezte. – Aztán komoly hangon, halkán, lehajtott fejjel hozzátette: – Már nem bírtam az ordításukat hallgatni. Nem tudom, miért, de valahogy más, mint a csatában. – Aztán nyersen megveregette Mercurio hátát, és megfordult, hogy elmenjen.

– Kapitány... – mondta Mercurio, mintha a szavak maguktól csúsztak volna ki a száján –, mit érez az ember, amikor megöl valakit? – Mercurio hangja alig észrevehetően remegett.

– Semmit.

– Semmit? Először sem?

– Nem emlékszem. Sok idő eltelt azóta. Miért?

– Csak úgy...

A kapitány csendesen méricskélte. – Van számomra valami mondanivalód?

Mercurio szükségét érezte, hogy valakivel megossza a terhét. De a kapitány katona, és talán letartóztatná.

– Van valami különös oka... amiért úgy döntöttél, hogy reverendát öltesz, fiú?

Mercurio mély levegőt vett. Forgatta a kezében a boros kupát, habozott. – Az anyám... részeges volt. Amikor nőni kezdett a hasa, nem emlékezett, kinek a fia vagyok. A papokra bízott... ezért lettem pap. Nem ismerek más mesterséget. Ez minden.

A kapitány figyelmesen nézte. Aztán bólintott és elment.

Mercurio egyedül maradt. Az a kevés bor, amit megivott, a fejébe szállt. Érezte, hogy kavarog a gyomra, igyekezett lenyelni az utolsó falat kolbászt és a fekete kenyeret is. Lehunyta a szemét. A sötétből előbukkant a sebesült katonák képe, a vér szaga, a levágott és megvarrt hús, az inkább megdöbönt, semmint szenvedő tekintetük, a halálfélelmük, amelyet a szemükből kiolvasott. Hirtelen felállt. Nem akart itt maradni egyedül, ezen a mezőn. Határozott léptekkel a társzeker felé indult.

Benedettát és Zolfót a lépcső tövében találta.

– Megnyugodtál? – kérdezte Zolfót szemrehányás nélkül.

Zolfo ránézett. A szeme vörös volt. Még inkább kisfiúnak nézett ki. – Nem akarok azokkal a zsidókkal aludni – mondta. – Minden zsidót gyűlölök.

Mercurio bement a kocsiba. – Hozok neked egy takarót. – Amikor kezében a takaróval kinézett az ajtón, így szólt Benedettához. – A kapitány nem akarja, hogy kint légy, főleg nem éjszaka.

Benedetta beleegyezően bólintott. – Mindjárt jövök.

Mercurio Zolfóra nézett. – Jó éjszakát!

Zolfo az orrát szivta, majd fogta a takarót, és a vállára terítette.

Mercurio odanyújtotta neki a kupa bort is. – Felmelegít.

Zolfo fogta a kupát, és ismét sírhatnékja támadt. De visszafogta magát, és legurította a bort. Aztán köhögni kezdett.

Mercurio bement a kocsiba. A levegő langyos volt, és ételillat szállt. Isaccóra és a lányára nézett, aki az apja karjában kucorgott. – Holnap indulunk – mondta Isaccónak, de a tekintete egyre csak a lányra siklott. Soha nem érdekelték a lányok, a felnőttek azt mondogatták, hogy csak bajt hoznak az ember fejére. De ebben a lányban volt valami, amitől nem tudott elszakadni.

– Jól van – mondta Isacco.

– A kapitány azt mondta, hogy két nap múlva Velencébe érünk – tette hozzá Mercurio, hogy megtörje a zavart csendet. Vagy talán csak azért, hogy a lányra mosolyoghasson. Tudta, hogy életében soha nem látta még, de a lelke mélyén, a szívében mintha ismerte volna.

– Jól van – ismételte Isacco.

Mercurio a szalmazsákra feküdt, és betakarózott. A lányok csak bajt hoznak az ember fejére – gondolta, és megpróbált nem nézni a doktor lányára.

– Vidd ki a melegítőt a barátodnak! – mondta neki Isacco.

A kocsi ajtaja kinyílt. Mercurio felkönyökölt. – Vidd ki a melegítőt Zolfónak! – mondta Benedettának.

Benedetta fogta a melegítőt, és Zolfónak adta, aki a lépcsőre kuporodott, akár egy kutya.

– Nem akarok semmit azoktól a zsidóktól – hallatszott.

– Mercurio ötlete volt, ostoba – mondta Benedetta, aztán becsukta az ajtót. Körülnézett. Nem tudta, hová feküdjön. Az elmúlt éjszakákon mindig Zolfót átölelve aludt. És Mercurio mindig egy kicsit távolabb volt tőlük. De Zolfo most kint van, és ő nem tudja, hol aludjon. Aztán észrevette, hogy a doktor lánya titokban Mercuriót nézi. Akkor a fiú mellé ült, mintha azt mondaná, az

öv. De ettől az egyszerű tettől olyasvalamit érzett, amire nem akart gondolni. Attól félt, hogy Mercurio elküldi. Hirtelen arrébb húzódott, és a takarójába burkolózott. – Jó éjszakát mindenkinek! – mondta gyorsan.

– Jó éjszakát! – felelték a többiek egymás után.

Aztán Isacco a lámpásra fűjt, és a kocsí sötétségbe borult.

Mercurio szerette volna azt mondani, hogy hagyja égve, de azt sem akarta, hogy gyerekek nézzék. Nem hunyta le a szemét. Tudta, hová viszik a sebesült katonák hátborzongató képei. Kimeresztette a szemét, és az előtte lévő kis ablakra meredt, remélte, hogy az éjszaka gyenge fénye hamarosan megvilágítja a sötétséget. De így sem sikerült a fejében zsongó gondolatait feltartóztatnia. És miközben próbált nekik ellenállni, alakot öltött előtte az a kép, amely elől napok óta menekült. Látta a kereskedő torkát széthasadni. Érezte a húsba hatoló penge nyálkás zaját és a légcső roppanását. Hirtelen felült, a kezét ökölbe szorította. Nem tudta, mennyi idő telt el. Benedetta a jobbján szabályosan lélegzett. Aludt. És úgy érezte, hogy az orvos és a lánya is mélyen lélegzik.

– Nem tudsz aludni? – kérdezte halkán Isacco.

– És maga? – kérdezett vissza egy pillanattal később Mercurio.

– Nem – suttogta Isacco.

Hosszú csend következett. Akkor Mercurio susogást hallott. Egy pillanattal később Isacco mellette termett.

– A barátod ott kint, ismeri a titkomat? – kérdezte Isacco olyan halkán, ahogy csak tudta.

Mercurio nem felelt rögtön. – Ne aggódjon! – mondta neki.

– Ez sem igen, sem nem.

– Tolvajok és szélhámosok vagyunk – mondta ekkor Mercurio.

– Mint maga. Egyikünk sem szeretné, ha lelepleznék.

– De mi zsidók vagyunk – mondta Isacco.

Mercurio tudta, mit akar ezzel mondani. És igaza volt. Erős rokonszenvet érzett iránta. – Nem tud semmit a kincséről, legyen nyugodt... doktor úr.

– Köszönöm! – mondta Isacco, és ment lefeküdni. Velence – mondta egy pillanattal később álmodozva.

– Igen... Velence – visszhangozta Mercurio.

Ám ez a szó neki semmit nem jelentett.

